श्रुत्वा पुत्रस्य विप्रश्च विप्रा च बान्धवास्तथा ॥ ४५ ॥
ययुः सर्व्वे स्वदेशञ्च परमाह्लादमानसाः ।
चन्द्रभागां समुत्तीर्य्य विवेश नगरं परं ॥ ४६ ॥
नगरस्थो नृपेन्द्रश्च दृष्ट्वा तेजस्विनं शिशुं ।
ददौ तस्मै स्वकन्याञ्च रत्नालङ्कारभूषितां ॥ ४७ ॥
युवतीं सुन्दरीं श्यामां तप्तकाञ्चनसन्निभां ।
पतिव्रतां महाभागां सुन्दरीं कमलाकलां ॥ ४८ ॥
गजेन्द्राणां सहस्रञ्च प्रददौ यौतुकं मुदा ।
अश्वानां दशलक्षञ्च रत्नानाञ्च सहस्रकं ॥ ४९ ॥
दासीनां निष्ककण्ठीनां सुन्दरीणां सहस्रकं ।
वस्त्ररत्नसहस्रञ्च बहुमूल्यं सुदुर्लभं ॥ ५० ॥
दासानाञ्च सहस्रञ्च पदातीनां त्रिलक्षकं ।
दशलक्षं सुवर्णं च रत्नमालां सुदुर्लभां ॥ ५१ ॥
दत्वा तस्मै च कन्यां च रुरोद च सभार्य्यकः ।
राजा च कन्यया सार्द्धं प्रययौ विप्रमन्दिरं ॥ ५२ ॥
गत्वा चापि कियद्दूरं ददर्श नगरं नृपः ।
अतीव सुन्दरं रम्यं विजित्य चामरावतीं ॥ ५३ ॥
शुद्धस्फटिकसङ्काशं रत्नसारविनिर्मितं ।
त्रिकोट्यट्टालिकागेहं नवकोटिसुमन्दिरं ॥ ५४ ॥
सप्तप्राकारयुक्तञ्च परिखात्रयसंयुतं ।
दुर्लङ्घ्यमतिदुर्गम्यं रिपूणामपि पुत्रक ॥ ५५ ॥
शिशोश्च स्वाश्रमं रम्यं सद्रत्नसारनिर्मितं ।